Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 220. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го ЛИСТОПАДА 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 13 1976 No. 220 VOL. LXXXIII

ПОВІДОМЛЕННЯ ПАТРІЯХА

В СПРАВІ ТОВАРИСТВА „СВЯТА СОФІЯ".

Слава Ісусу Христу!

Подаємо до загального відома, що — як це було повідомлено у „Благовіснику" (1970 р. стор. 51), з листопада року Божого 1970, Ми оснували Релігійне Товариство для Українців Католиків під назвою „Свята Софія" з осідком у Римі. Товариство є правно оформлене, визнане Апостольським Престолом й Італійським Урядом. Воно є власником Українського Католицького Університету ім. св. Климента Папи, Собору Святої Софії, патріярхального храму Жировицької Богоматері і свв. мучеників Сергія і Вакха та Патріяршого Двору і Музею та манастиря Отців Студитів „Студіон". Товариство „Свята Софія" також опікується та відповідає за інші українські церковні, наукові і культурні інституції в Римі і в цілому світі.

Року Божого 1974 основано і правно оформлено Релігійне Товариство „Свята Софія" у ЗСА, яке є органічно пов'язане з вищезгаданим Товариством у Римі, з такою самою назвою.

Головою Товариства „Свята Софія" у ЗСА є Блаженніший Патріярх Йосиф І, а до ініціятивної групи належать: д-ри Романа і Мирослав Навроцькі, д-р Роман Осінчук, д-р Юрій Старосольський, проф. Леонід Рудницький, д-р Євген Гіль, д-р Тетяна Цісик, які разом з членами Товариства „Свята Софія" в Римі становлять першу Управу Товариства „Свята Софія" у ЗСА.

Одним з головних завдань Товариства „Свята Софія" є забезпечити дальше існування та запевнити розвій вищезгаданих інституцій.

Щоб уможливити Товариству „Свята Софія" сповнити це важке завдання, поручаємо і уповноважнюємо Товариство „Свята Софія" у ЗСА очолити й оформити у його корпораційних рамках також і збірку під назвою: ПАТРІЯРШИЙ ФОНД на терені її діляння у ЗСА та даємо Наше Патріярше Благословення на ту діяльність — з надією, що вона стане приміром і для інших країн українського поселення в діяспорі.

† Йосиф
Патріярх

ЦІЄЇ НЕДІЛІ ВІДБУДЕТЬСЯ ІНАВҐУРАЦІЙНИЙ БЕНКЕТ І КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЇ ФУНДАЦІЇ

Чікаґо, Ілл. — Цієї неділі, 14-го листопада ц. р. відбудуться тут величні інавґураційні святкування Українсько - Американської Фундації в пам'ять Романа В. Смука. Святкування розпочнеться великим концертом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка під диригентурою маестра Григорія Китасного в Авдиторіяльному Театрі (Конґрес і Вабаш вулиця) о год. 3-ій по полудні, а о год. 6-ій вечра (безпосередньо по концерті), відбудеться інавґураційний бенкет Фундації в залі Пік-Конґрес готелю — Конґрес і Мічиґен евеню — у програмі якого виступлять визначні особистості наукового, політичного, громадського і мистецького світу, між ними д-р Геральд Чейс — професор Міннесотського університету, д-р Михайло І. Яримович — науковець з Вашінґтону, і мистці: голлівудський актор Джек Пеленс, маестро Григорій Китастий з Капелею, оперна солістка Галина Андреадіс та інші.

Українсько - Американська Фундація є загальною всеукраїнською організацією на цьому континенті, яка, згідно зі своїм статутом, має за завдання допомагати талановитим незаможним студентам, науковцям і науковим інституціям, мистцям і письменникам, музеям, бібліотекам, дослідним інститутам, як також допомагати у випуску наукових праць і тим способом увіковічнювати ім'я Української нації, науки і культури для прийдешніх поколінь. Основний капітал Фундації — 250,000 дол. — це дар родини Смуків.

Українці Клівленду соборно відзначили Листопадові Роковини

Українці великого Клівленду під час відправи Соборного Молебня за український народ в українському соборі Св. Володимира Вел. в м. Парма, дня 1-го листопада 1976 року. Вгорі священики православні й католицькі в часі спільної відправи. Стоять (зліва): о. Іван Кротець, митрофорний протоієрей о. Ст. Ганкевич, настоятель Собору, о. крил. Микола Павлишин, протоієрей о. Федір Коваленко. Побіч прапороносці українських комбатантських та молодечих організацій м. Клівленду.

Клівленд (о. Ф.К.). — Дня 1-го листопада ц.р. заходами місцевого Відділу УККА та УЗО тут відбулося урочисте відзначення Листопадового Зриву 58 років тому.

Не дивлячись, що ці святкування відбувалися в вечірніх годинах, саме в день 1-го листопада, чисельна громада взяла в них участь.

Всі молодечі і комбатантські організації прибули зі своїми прапорами та взяли участь в загальному Молебні і академії, присвяченій цій події.

Хоч це вже не перший раз в великому місті Клівленді відбуваються такі соборні святкування, то цього року вони були мабуть чимось особливим; бо як до цього часу завжди священики становилися до спільних відправ десь на залі, то цього разу спільно стали в православному соборі Св. Володимира Великого.

Доповідь на тему 1-го листопада виголосив професор Кентського Університету А. Кармазин. Спільним співом національного гимну закінчилося це урочисте свято.

БЖЕЗІНСЬКІ ПЕРЕДБАЧАЄ ЗМІНУ КУРСУ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ ЗСА

Збігнєв Бжезінські

Париж. — Польська преса надрукувала інформацію за паризьким щоденником „Лє Квотідієн", якому проф. Збігнєв Бжезінські дав інтерв'ю на тему змін, які можуть наступити у закордонній політиці ЗСА після інавгурації Джіммі Картера на президента ЗСА в січні 1977 р. Згаданий французький щоденник відмітив, що проф. Бжезінські був головним дорадником Картера в міжнародних справах і є польського походження. Бжезінські у розмові відмітив, що новообраний президент Джіммі Картер повністю піддержує проєкт ґрунтовних змін в дотеперішній американській закордонній політиці, яка, як заявив він, „є цілковито позбавлена далекозрілости і тому приносить більше користи противникам ЗСА ніж їх приятелям". Як приклад, Бжезінські навів справу відносин між Америкою і СССР, які в багатьох приятелів ЗСА породили думку, що Америка вже більше не прив'язує великої уваги до ідеалів, які проповідує і які були підставою побудови американської держави. Сучасна закордонна політика ЗСА, — на думку проф. З. Бжезінського, — спирається все ще на повоєнному укладі сил Схід-Захід і не бере під увагу нового напрямку і нових міжнародних подій на осі Північ-Південь. „Я піддержую погляд, — сказав проф. Бжезінські, — що ЗСА мусять ґрунтовно передумати політику на коротку і довшу мету, оперту на новий уклад політичних сил у світі". Цей погляд поділяє, згідно із свідченням Бжезінського, Джіммі Картер.

На запит кореспондента про те, яке буде відношення нової Адміністрації до комуністів в урядах західніх країн, зокрема в Европі, Бжезінські відповів, що воно напевно не буде прихильним. При тому він додав, що, очевидно, було б абсурдом вести таку політику, щоб засідати до спільного стола з Леонідом Брежнєвим, і рівночасно уникати контактів з керівником італійської Компартії Енріком Берлігуером. „Можливо, що як італійські комуністи прийшли б до влади, — сказав вкінці Бжезінські, то вони, будучи зв'язаними з засадами демократичної системи, змогли б зірвати з ідеологічними заложеннями сталінізму чи ленінізму. Але ця проблема повинна бути розв'язана самими европейськими країнами," — сказав на закінчення свого інтерв'ю проф. Бжезінські.

КАРТЕР ПРИЗНАЧИВ ДОРАДНИКІВ ДЛЯ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ НА „ПЕРЕХОДОВИЙ ПЕРІОД"

Вашінґтон/Плейнс. — Новообраний президент Джіммі Картер, який в четвер, 11-го листопада, закінчив 5-денні „робочі вакації", під час яких ознайомлювався з різними пропозиціями щодо „плинного перебрання влади" та з різними проєктами, зв'язаними з майбутньою внутрішньою і закордонною політикою ЗСА, повідомив в четвер про призначення 4-ох дорадників для закордонних справ, які мають урядувати під час „переходового періоду", тобто до інавґурації Дж. Картера 20-го січня наступного року. Тими дорадниками є: Антоні Лейк, професійний дипломат і колишній урядовець Державного департаменту; Ричард Стедман, колишній заступник асистента секретаря оборони; Дейвид Арон, колишній член Крайової Ради Безпеки; Фред Берґстен, колишній урядовець Державного департаменту. Три з них, а саме, Лейк, Арон і Берґстен — це колишні співпрацівники Генрі Кісінджера, коли теперішній державний секретар був дорадником президента Ричарда Ніксона для справ крайової безпеки.

Того самого дня президент Джеральд Форд доручив Державному департаментові виготовити для Картера і його дорадників інформаційні звіти про дотеперішню закордонну політику ЗСА. Посередником між Державним департаментом і дорадниками Картера буде Ричард Голбрук, який під час передвиборчої кампанії був одним із головних дорадників Картера відносно закордонних справ.

Інші дорадника Картера, відповідаючи на запити кореспондентів минулого четверга, заявили, що новообраний президент покищо не має права призначувати нікого на урядові пости і тому не коментуватиме пропозиції деяких сенаторів, щоб Генрі Кіссінджер був призначений на пост „спеціяльного посла" на Близький Схід.

Джералд Форд ще не вирішив своєї майбутньої діяльности

Палм Спрінґс, Каліфорнія. — Близькі дорадники президента Джералда Форда, який тепер перебуває тут на коротких вакаціях після виборчої кампанії, інформують, що Президент ще конкретно не вирішив, що робитиме після 20-го січня, коли президентуру перебере Джіммі Картер. Вони, однак, твердять, що Форд ані не плянує знову кандидувати на президента в 1980-му році, ані не думає відходити на емеритуру. Теперішній Президент хотів би далі бути активним чи то в загальноамериканському політичному житті, чи в Республіканській партії. Він також плянує писати свої спогади, але ще не тепер.

Родина Фордів рівнож ще не вирішила, де буде жити після інавґурації Джіммі Картера. З одного боку хотіли б залишитися в своїм домі в Александрії у Вірджінії, але президент Форд вважає, що тоді кореспонденти, коментатори і законодавці безнастанно зверталися б до нього, щоб оцінював діяльність нового президента Картера, а він цього не хоче робити. Його дорадники заявляють, що Форд в ніякий спосіб не хоче „перешкоджати" Джіммі Картерові, ні під час „переходового періоду", ані після перебрання ним влади, бо вважає, що це не вийде на користь країни.

В МОСКВІ ВІДКРИТО АМЕРИКАНСЬКУ ВИСТАВКУ З НАГОДИ 200-РІЧЧЯ ЗСА

Москва. — В четвер, 11-го листопада ц.р., тут у приявності багатьох американських і совєтських представників, відкрито ювілейну виставку з нагоди 200-річчя Американської Незалежности, яку спонзорує уряд ЗСА, а практичним переведенням якої займається Американська Інформаційна Аґенція. На виставці зокрема наголошено історію і політичну свободу американського народу, як також широко представлено різні ділянки культурного, господарського, розвагового, туристичного, музичного та інших ділянок життя американських громадян. Браком тієї виставки, як інформують закордонні кореспонденти, є недостатня кількість експонатів, які віддзеркалювали б нерозв'язані проблеми американців і тому очікується, що совєтські громадяни, які матимуть змогу оглядати виставку і яких совєтська преса постійно інформує про труднощі американського народу, можуть сприймати деякі речі із скептицизмом.

Американська Ювілейна виставка була влаштована на підставі домовлення про культурний обмін між ЗСА і СССР. Подібну виставку з нагоди 60-річчя большевицької революції СССР влаштовує в Лос Анджелесі, Каліфорнія, в наступному році. Американська виставка, яка коштуватиме 1,3 мільйона долярів, триватиме в Москві до 13-го грудня ц.р. Велике захоплення на виставці викликають випродукувані компанією Волта Діснея географічні й історичні образи, показувані глядачам на великих звукових екранах. Там можна побачити між іншим Меморіял Лінкольна, Білий Дім, Капітоль, оглянути речі і людей з XIX століття, послухати в російській мові частину Декларації Незалежности ЗСА, подивитись, як виглядали президенти ЗСА від Джорджа Вашінґтона починаючи та багато дечого іншого.

В імені Американської Інформаційної Служби виставку відкрив і перетяв стяжку Джеймс Кео. Американські і совєтські дипломати обмінялися кількома словами; згадали про детант і висловили подив до технічного влаштування виставки.

Совєти далі утруднюють радіокомунікацію на Заході

Осло, Норвегія. — Ройтер інформує, що постійне переривання совєтами міжнародної комунікації і зв'язків між літаками і кораблями при допомозі сильних радіохвиль, були причиною багатьох непорозумінь. Цю справу в Норвегії обговорювали також на форумі парляменту, заповідаючи інтервенцію дипломатичним шляхом. Норвегія вважає, що ці надзвичайно сильні хвилі, які є мабуть частиною якогось совєтського проєкту, пересилається із одної радіостанції біля Києва в Україні. Міністер закордонних справ Норвегії Кнут Фриденлюнд заявив в парляменті, що він поробить всяки заходи, щоб цей совєтський експеримент припинити, поки ще не дійшло до більшої катастрофи з браку відповідної комунікації. Також інші країни висловили своє невдоволення з приводу утруднювання зв'язків. Речник комунікаційної комісії у Вашінґтоні заявив, що минулого місяця Комісії одержали сотні зажалень від радіоаматорів, Адміністрації цивільного летунства і американських телекомунікацій них компаній, які домагаються відповідних заходів, щоб припинити це своєрідне совєтське повітряне втручання. Між іншим, згадані совєтські хвилі дуже утруднюють приземлення літаків і причалення кораблів до портів.

Південно - Африканська Республіка відкидає резолюції ОН

Преторія. — В середу, 10 листопада, південноафриканський міністер закордонних справ, Гільґард Міллер, заявив, що 10 резолюцій, схвалених більшістю Генеальної Асамблеї Об'єднаних Націй день раніше, які осуджують Південно-Африканську Республіку за ведення політики апартеїду, тобто політики роздільного проживання рас — це „спотворення дійсности та неймовірні перебільшення, які вказують на існування подвійного стандарту в Генеральній Асамблеї". Він сказав, що його країна ніколи не піддасться таким міжнародним натискам, навіть якщо б мусіли жити в тотальній ізоляції". Міністер Міллер натаврував комуністичні держави і деякі країни „третього світу" за те, що схвалили резолюції, які вимагають встановлення економічного, мілітарного і культурного бойкоту проти його країни, як рівнож заявив, що ці резолюції закликають чорне населення до „расової війни і кровопролиття". Міллер натомість хвалив ті країни Заходу і „третього світу", які голосували проти тих резолюцій, або здержалися від голосування.

Ген. Гейґ далі командуватиме військами ЗСА в Европі

Вашінґтон. — Президент Джералд Форд у четвер, 11-го листопада, повідомив, що дотеперішній головнокомандувач збройними силами ЗСА в Европі, генерал Александер Гейґ, колишній шеф персоналу Білого Дому за президентури Ричарда Ніксона, є рівночасно головнокомандувачем всіми збройними силами Північно - Атлантійського Союзу (НАТО). Проте, обсадження цього посту не залежить тільки, від президента ЗСА а також від лідерів всіх інших держав - членів НАТО. На пост головнокомандуючого військами НАТО також не призначується на якийсь визначений час і тому Джіммі Картер, коли перебере президентуру 20-го січня наступного року, зможе, за згодою союзових держав, призначити когось іншого на той пост, як також призначити когось іншого головнокомандуючим американськими військами в Европі.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ НТШ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка влаштовує тут в суботу, 13-го листопада ц.р., о год. 5-й по полудні в залі Українського Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця, наукову конференцію. У програмі: доповідь архітекта Івана Жуковського на тему: „Із археології північної Буковини".

Митрополит Мстислав виїхав до країн Південної Америки

Бавнд Брук. (УПС) — У п'ятницю, 12-го листопада, відлетів до С. Паульо в Бразилії Владика Митрополит Мстислав. На деякий час Владика затримається в С. Каетано до Сул, щоб відвідати правлячого єпископа УАПЦеркви в Південній Америці Владику Володимира та відбути з ним нараду про теперішні потреби УПЦеркви у тій частині світу. Крім того Владика Митрополит відвідає Параґвай і довершить у неділю, 21-го листопада, посвячення новозбудованої церкви св. Юрія Переможця в Енкарнасіоні. У тому ж часі відбудеться в Енкарнасіоні відкриття пам'ятника Т. Шевченкові. У цій, надзвичайній у нашому житті поза Україною урочистості, візьмуть участь представники центральних громадських організацій з усіх країн українського розселення у вільному світі.

Крім посвячення церкви в Енкарнасіоні, передбачується очолення Владикою Митрополитом соборних архиєрейських відправ у С. Паульо й Порте Алєгро в Бразилії.

Приїзд Архиєпископа Ореста до ЗСА

Від кінця жовтня ц. р. перебуває в ЗСА правлячий єпископ УАПЦеркви в Західній Европі, Владика Архиєпископ Орест, постійний осідок якого є в Мюнхені, Зах. Німеччина. В неділю, 14-го листопада, разом з Владикою Архиєпископом Марком Владика Орест візьме участь у відзначенні 50-ої річниці існування катедральної парафії св. Володимира в Ню Йорку.

У Бавнд Бруку знайдено могилу героя американської незалежности

Бавнд Брук (І.К-ий). — У зв'язку зі святкуванням двосотної річниці Американської Незалежности, тут у мастку Української Православної Церкви упорядковано старовинне кладовище, що прилягає до великого українського цвинтаря. Під час упорядкування цього давнього куточка, повелося устійнити місце поховання визначного діяча Американської Революції, Гендрика Фішера (Фісшера).

Згадки про цього діяча походять з двадцятих років 18 сторіччя. Своєю енерґією і патріотизмом він звернув на себе увагу місцевого громадянства й, як діяч у повіті Соммерсет, у 1740 р. був вибраний до Асамблеї у окрузі Ню Джерзі. Одночасно з цими обов'язками, як і пізніше, він діяв і визначився у різних ділянках громадського і політичного життя, бувши суддею, членом Колоніяльної Ради, представником Ню Джерзі на Континентально-Конґресі 1765 р., президентом Колоніяльної Ради, членом Комітету Губернаторів, президентом Першого провінційного конґресу Ню Джерзі та головою делеґації з Ню Джерзі та Континентальному Конґресі. Рівнорядно він звертав увагу й на дрібніші справи та займав низку інших відповідальних і впливових місцевих становищ. Усюди він визначився як переконаний і відважний оборонець прав британської заокеанської колонії.

Після проголошення Декларації Незалежности 4-го липня 1776 р., Гендрик Фішер повернувся з Філядельфії додому та привіз з собою примірник Декларації. Цей акт він прилюдно відчитав у Бавнд Бруку на головній вулиці містечка. Розентузіязмовані громадяни підхопили Фішера на руки і так тріюмфально обносили його вулицями Бавнд Бруку. Постріли гармат і дзвони Пресвітеріянської церкви супроводили цю урочистість.

Британія швидко зареаґувала на діяльність Фішера, позбавивши його громадянських прав та оголосивши ворогом Британської Корони. Відділи британської Армії напали у 1777 р. на садибу Фішера та понищили її. Одначе будинки садиби не були зруйновані і вони переховались у первісному вигляді до сьогодні. У головному мешкальному будинку тепер знаходяться центральні установи Української Православної Церкви, а на його землі розрослося центральне кладовище української еміґрації.

Фішер помер у 1779 році й був похований у власній садибі, недалеко свого дому. Пізніше біля нього ховали членів його родини і так створилось приватне родинне кладовище, що довгі роки залишилось у занедбанні, забуте нащадками тих, що так шанували колись свого великого співгромадянина.

Ще пізніше масток Фішера став власністю Української Православної Церкви і тоді давнє кладовище було очищене з хащів і почало притягати до себе увагу мі-

(Закінчення на стор. 3-й)

У Бавнд Бруку буде здвигнений пам'ятник Митрополитові Липківському

Бавнд Брук, Н. Дж. (О. Ш.). — На нарадах 23-го З'їзду Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) в ЗСА виникла ідея побудови пам'ятника св. пам'яті Митрополитові Василеві Липківському в українському Пантеоні — осередку УПЦ в ЗСА, Бавнд Бруку. Ця ідея повстала, як вислід глибокої пошани до одного з найвизначніших провідників Української Церкви, який для української молоді став символом не лише боротьби, але й збереження української національної субстанції.

Виконуючи доручення З'їзду, голова Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у д-р А. Лисий призначив підготовчий Комітет в такому складі: д-р Ю. Криволап, І. Павленко, проф. М. Смик, П. Матула, М. Дзябенко і О. Шевченко. Головною метою цього Комітету було ввійти в контакт з Проводом УПЦ в ЗСА для зреалізування ідеї здвигнення величавого пам'ятника.

У цій справі 29-го жовтня 1976-го року представники підготовчого Комітету — д-р Ю. Криволап, П. Матула і О. Шевченко — мали зустріч з Преосвященнішим Владикою Мстиславом Митрополитом УПЦ в ЗСА і Головою Собору Єпископів УАПЦ. У процесі розмов представники Комітету одержали цінні поради й благословення від Митрополита Мстислава та з великою приємністю прийняли погодження Владики Мстислава бути Почесним Головою цілого Комітету.

Після остаточного оформлення Комітету буде розіслано до наших мистців звернення взяти участь в конкурсі проєкту пам'ятника. З уваги на велике зацікавлення цією справою українського громадянства, Діловий Комітет відкриває в українській федеральній кредитівці св. Андрія в Бавнд Бруку конто ч. 760 Metropolitan Lypkivskyj Memorial Fund на яке вже можна висилати пожертви:

St. Andrew's Federal Credit Union, P.O. Box 375;
So. Bound Brook, N.J. 08880

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застереже, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Свобода совісти" в СССР

Керівник методичного об'єднання вчителів шкіл Києво-Святошинського району Київської области О. Бевза написав у журналі „Радянське Право" (ч. 6 1976 р.) довшу статтю п. з. „Пропаганда права в школі і атеїстичне виховання". У цій статті він, між іншими справами, заторкнув справу свободи совісти у Совєтському Союзі, кажучи, що на підставі статті 124 Конституції СССР „усім громадянам нашої країни гарантується свобода відправлення релігійних культів і свобода антирелігійної пропаганди; що кожен в СРСР має можливість користуватися правом безперешкодно визначити своє ставлення до релігії; що сповідувати будь-яку релігію на практиці пов'язано з можливістю обирати для себе певну релігію з додержанням її обрядів, а право невизнавання будь-якої релігії пов'язане з широкими можливостями пропагувати свої атеїстичні погляди". В іншому місці цієї статті О. Бевза каже, що держава однак має право, на підставі Указу Президії Верховної Ради СССР з 26-го березня 1966 р. „притягати до відповідальности тих керівників релігійних об'єднань, що ще не додержуються правного статуту, пов'язаного з реєстрацією цих об'єднань в органах влади, порушують правила проведення релігійних зборів та інших церемоній культу". На закінчення совєтський автор стверджує, що „радянська безрелігійна обрядовість, вбираючи в себе найкращі надбання народної творчости, справляє великий позитивний вплив на трудящих, всіляко сприяючи їх атеїстичному вихованню. Вона, та „радянська безрелігійна обрядовість", — каже Бевза, — „є символом духовної свободи і справжнього щастя вільних радянських людей, які будують нове комуністичне суспільство".

Наведені тільки деякі цитати з довшої статті О. Бевзи — це приклади совєтської „інформації", яка має насправді за завдання дезінформувати світ про справжні відносини в СССР у галузі „релігійних свобід", яких взагалі немає в Совєтському Союзі, і дати в руки прокуратурі матеріял, на підставі якого можна б судити і ув'язнювати священиків і церковних діячів, які нібито „не додержуються правового статусу", чи позбавляти батьківства тих родичів, які не слухають атеїстичної пропаганди і виховують своїх дітей в релігійному дусі. Про ці справи свого часу писав на сторінках газети „Известия" Голова Ради для справ релігії при Раді Міністрів СССР В. Куроєдов а інші високопоставлені совєтські верховоди, які, зручно використовуючи власне згаданий „указ" Президії Верховної Ради СССР із 26-го березня 1966 р. „про адміністративну відповідальність за порушення законодавства про релігійні культи", відкидали як „безпідставні" усі закиди західніх релігійних кругів про переслідування релігії в СССР, а для засуджених — Георгія Вінса, о. Дмитра Дудка та інших видумали „злочини" власне в рамках згаданого „указу".

На жаль, на Заході ще й сьогодні є багато осіб, які вірять совєтській пропаганді і облудним словам митрополита Нікодима (Ротова).

Ливанська криза

Шум сталевих гусениць тяжких совєтських танків „Т-62" і гук панцерних возів 30-тисячної сирійської армії у середмісті Бейруту, столиці Ливану — мабуть став початком „повільного вмирання" ливанської довгої і страшної громадянської війни, яка коштувала тій малій арабській державі понад 35.000 людських жертв, і закінчення надмірного людського горя, пов'язаного з війною, у якій проти себе стояли ливанські християни і мусулмани та їх палестинські протектори, очолювані Палестинською Визвольною Організацією у проводі з Ясіром Арафатом. Ця війна, яку ще не можна вважати за закінчену помимо того, що Арабська Ліга вирішила інтервеніювати, викликала глибоку психологічну кризу серед ливанського населення і арабів взагалі, подібну до тієї, яка заіснувала була після проголошення самостійности ізраїльської держави в 1948 р. і його визвольної війни за закріплення тієї самостійности, з тією різницею, що тоді араби, хоч були мілітарно слабі, мали спільну візію, спільну концепцію знищити Ізраїль. Натомість тепер у шуканні розв'язки ливанської проблеми і тісно пов'язаної з нею побудови палестинської держави немає в арабів ані ясної візії, ані конкретних плянів. Захиталась у провідників арабського світу також віра до політики „малих кроків", архітектором якої є теперішній державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер, який не зумів довести до стабільного миру на Близькому Сході, на якому небезпека війни чи льокальних війн значно зросла.

Тяжко говорити тепер також про перспективи палестинців. Палестинська Визвольна Організація і її збройне рам'я, зване „Ель Фатаг", переживає вже вдруге важке кровопролиття, і Організація під сучасну пору практично нездібна вести визвольну війну на широку скалю проти Ізраїлю за самостійність Палестини і буде, мабуть, змушена обмежитись до менших військових дій а більшої дипломатичної активности, хоч, згідно з оцінкою політичних аналітиків, більший голос у вирішуванні палестинської проблеми матимуть відтепер не „професійні втікачі" та радикальні елементи, але палестинці, поселені на західньому березі річки Йордану, окупованому ізраїльтянами, які, як осіла і заможна група, діють більш помірковано.

Невідомо ще, як буде полагоджена справа громадянської війни в Ливані і чи ливанці спокійно приймуть тимчасову окупацію Сирії, чи ставитимуть їй спротив. Сирійські військові частини, які нібито є частиною мирового корпусу Арабської Ліги, знаходяться під безпосередньою командою президента Ливану Еліаса Саркіса, який був обраний на це становище в травні ц. р. за піддержкою Сирії. Тому спротив сирійцям можуть ставити тільки військовики ПВО і скрайньо-ліві фракції мусулманських частин, але така правдоподібність майже не існує з огляду на розпорошеність партизанських частин Арафата. Тому в Ливані можуть наступити дійсно докорінні зміни, а може навіть двоподіл країни на християнську і мусулманську. Це, очевидно, мало б вплив на конференцію в Женеві, якої настирливо домагається Совєтський Союз і арабські країни, та яка остаточно мала б розв'язати проблеми Близького Сходу і Палестини.

В ОБОРОНІ ВІРИ І ЦЕРКВИ

Розмова з Митрополитом Мстиславом

В жовтні ц. р., перебуваючи на лікуванні в Кольонж біля Женеви Владика Митрополит Мстислав і цим разом використав свій побут у Швайцарії для контакту з тутешніми міжнародними установами. У зв'язку з проголошенням Секретаріятом СКВУ „Роком оборони Віри і Церкви в Україні", Владика передав тим установам матеріяли Комісії Прав Людини СКВУ, які ілюструють посилення терору супроти визнавців різних віровизнань у СССР взагалі, а в Україні зокрема. Список осіб з України, що перебувають у в'язницях і концтаборах СССР за свої релігійні переконання, було передано Секретаріятові Всесв. Ради Церков, Комісії Прав Людини ОН, амбасаді ЗСА в Женеві, Центрові Вселенської Православної Патріярхії та кільком визначним особам, що виявляють зацікавлення трагічною долею людини в СССР.

На запит нашого кореспондента, яке враження залишилось у Владики з відбутих тепер зустрічей і розмов, — Митрополит Мстислав відповів: „Здається гірше від попередніх. „Розрядка", що прибрала популярну вже назву „детант", як те болото, всмоктала в себе передусім тих, що пов'язані з офіційними установами. Найбільше зрозуміння для української акції оборони політв'язнів у СССР зустрінете на терені Женеви в амбасаді ЗСА та серед американських членів Комісії Прав людини ОН, які, на жаль, перебувають у тій комісії в безсилій меншості. Коли ж мова про такі установи, як Всесвітня Рада Церков або „Всеправославний Центр" у Женеві, то хоч і почуєте там, що, мовляв, „душу й тіло" ми готові положити за людину, то по суті буде це пустопорожня деклямація. Голос, тон, а навіть настрій відомого Нікодима з Москви в обох тих установах — вирішальні.

Для прикладу нехай послужить доля кількадесяти тисяч індивідуальних петицій вірних нашої Церкви до Вселенського Патріярха Димитрія в справі о. Василя Романюка. Перебуваючи в червні ц. р. в Женеві, я питав найбільш авторитетних у „Всеправославному Центрі" людей, яка доля тих петицій, чому нема на них жадної відповіді від самого Патріярха, чи його канцлера, або від якогось канцеляриста? Відповідали: ось-ось одержите. А тим часом, хоч і минуло вже півроку, і досі — ні слуху, ні духу. У той же час найближчий по становищу Патріярхові Димитрієві митрополит Меліто, якому у цьогорічний Страсний Четвер сам Папа Павло ноги мив, та очолюючий „Всеправославний Центр" в Женеві митрополит Дамаскінос, зокрема останній, не раз побували у Москві. Очевидно з терновим українським вінком вони туди не їхали, а везли з собою китиці біленьких лілей, старанно виплеканих в оранжеріях детанту. Оце вам „віз і перевіз" щодо сучасних можливостей будь - якої української гуманітарної акції на теперішніх верхах Вселенського Православ'я. Це саме відноситься й до Всесв. Ради Церков, в якій домінують совєтчики та їм підвладні або попутні".

На запит, чи байдужість верхів Православної і Католицької Церков до трагічного положення переслідуваних за релігійні переконання в СССР не робить безнадійними заходи оборони підсовєтської людини по церковній лінії, — Владика відповів: „Очевидно — ні. Навпаки, — збільшується число близьких нам по духу й стремлінням релігійних організацій, особливо серед протестантів, які не словом, а ділом ведуть акцію оборони віруючих у СССР. Сила цих організацій міститься в тому, що постають вони на громадській базі не раз проти волі їхніх офіційних центрів, що репрезентовані у Всесв. Раді Церков. Вважаю, що саме з цими організаціями треба зміцнити наш зв'язок та скоординувати реальні заходи. Деякі з цих організацій розпоряджають потужними радіовисильнями, з яких і ми могли б користати, взявши на себе хоч би частку коштів утримання тих радіостанцій.

Крім того вважаю за вельми доцільне ввійти в найтісніший контакт і співдію з посталим в Англії інститутом „Кестон Коледж", що його очолює о. Майкел Бордо. Основним завданям цієї установи є дослідження дійсного стану релігійних відносин у СССР та збірка достовірних матеріялів про переслідування у тій країні вірних. Цей інститут постав на громадській базі і ще не розпоряджає необхідними для його діяльности засобами. Проте, інститут спромігся вже на видання аж трьох власних періодиків, з яких і ми могли б користати. Але в цьому випадку треба і нам взяти уділ у матеріяльному забезпеченні діяльности цього інституту. На це нас стати, треба тільки усвідомити, що нічого в світі задурно не дається, а тих, що вдають з себе жебраків, — не шанують.

До речі буде згадати, — як повідомили мене з Бавнд Бруку, — 11 жовтня о. М. Бордо відвідав Осередок нашої Церкви в ЗСА (Бавнд Брук) і провів у ньому цілий день, відкриваючи, як він сказав, несподіванку за несподіванкою. Особливу увагу звернув він на архів, зокрема багатий на матеріяли з історії УАПЦеркви в біжучому столітті та в документи з останніх років, які свідчать про гідну подиву байдужість православних патріярхій Сходу (Царгородської, Олександрійської, Єрусалимської й Антіохійської) до долі УАПЦеркви та страждань її вірних в Україні. При кінці своїх відвідин о. М. Бордо заповів, що 1977 рік у діяльності очолюваного ним інституту буде „Українським Роком".

З черги треба поглибити наш контакт з Англіканською Церквою, особливо з департаментом зовнішніх зносин постійно нам прихильної Кентерберійської Архиєпископії, з опіки й допомоги якої користає уже понад 25 років церковна провінція нашої Церкви в Англії. Так само треба зміцнити наші зв'язки з євангеликами і лютеранами Західньої Европи, зокрема з Синодом Євангельської Церкви в Західній Німеччині. Важним тереном для акції оборони переслідуваних за релігійні переконання в СССР являється, очевидно, й ЗСА, де діє кілька виразно антисовєтських осередків, як, напр., група Мк. Інтайра, яка найглибше простудіювала й усвідомила релігійну ситуацію в СССР.

Нарешті на чоло нашої акції оборони Віри і Церкви в Україні треба поставити частіші спільні виступи Ієрархії українських Православної і Католицької Церков. Таких спільних виступів було, на жаль, обмаль, хоч потреба в них зростає з дня на день".

Місцева преса („Ля Сюїз" і „Журналь де Женев" 30-го серпня 1976 р.) ще в серпні сповістила, що восени ц. р. відбудеться в Женеві пленарна сесія Передсоборної Комісії Вселенського Православного Собору. У зв'язку з цим Владиці поставлено запит, чи Українська Православна Церква репрезентована в цій комісії та на коли саме передбачується відбуття того Собору? Владика відповів: „Передсоборна комісія, що постала з ініціятиви покійного Патріярха Атенагораса, діє вже майже 20 років і щойно в листопаді ц. р. має відбутись пленарна сесія членів тієї комісії, на якій мають остаточно устійнити проблеми, що їх поставиться на вирішення Собору. Понад міру довго триваючу „підготовчу" працю Передсоборової комісії легко пояснити: це передусім присутність у ній численного представництва Московської патріярхії, що очолює його відомий вже в усьому світі митрополит Нікодим Ротов, отой Ротов, що користає з особливої ласки урядових чинників СССР та має фактично далеко більші впливи і права, ніж сам патріярх Пімен.

На протязі цих довгих років приходилось не раз чути в кулуарах Вселенської Патріярхії в Царгороді, що основне зусилля представництва Московської патріярхії в Передсоборній Комісії

(Закінчення на стор. 3-ій)

НАПЕРЕДОДНІ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ ЦУКА

(В. І.) — Останнє загальне зведення стану 29-ох наших кооператив, які належать до Централі Українських Кооператив Америки, з 30-го червня ц. р., показує, що членство їх перейшло 35 тисяч осіб, оборотовий капітал доходить до 85 мільйонів долярів, в цьому зріст тих капіталів на 20 мільйонів долярів за один останній рік.

Скорий зріст кооперативних капіталів, вихід більших наших кооператив на ширший фінансовий ринок, конечність примінення найновіших технологічних винаходів у фінансових операціях та достосування діяльности наших кооператив до тих великих змін, які заходять у фінансовій політиці ЗСА, вимагають від ЦУКА уважного плянування праці та співдії всіх наших кооператив. Для започаткування організованої дискусії над цими питаннями, вислухання голосу представників наших кооператив, а тим самим відповідної підготови до наступних Загальних Зборів ЦУКА, що їх заповіджено на дні 20-21 листопада в Клівленді, була скликана окрема Кооперативна Конференція, яка відбулася 9-го жовтня в Ню Йорку, що її перевели заступник голови ЦУКА, дир. Маріян Коць, та голова Екзекутиви ЦУКА, інж. Дмитро Григорчук.

З приємністю треба відмітити, що на цю Конференцію прибуло багато представників від наших кооператив з цілого терену ЗСА, в тому і цілий ряд заслужених кооперативних діячів, відомих нашому суспільству ще з Рідних Земель, на чолі з сеньйором Українського Кооперативного Руху проф. Борисом Мартосом. Це велике зацікавлення кооперативною проблематикою, що її репрезентує ЦУКА, є найкращим доказом дозрівання серед нас переконання, що для розвитку нашого народу не вистачить тільки програма політичної та культурно-освітньої праці, але необхідний є також пляномірний розвиток всенародного українського господарства.

Другим, дуже відрадним явищем було те, що прелегентами на цій Конференції були переважно молоді люди, абсольвенти високих американських шкіл. Д-р Роксоляна Гарасимів, керівник кооперативного діловодства Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Чікаго, говорила про плянування праці наших кооператив на майбутнє. Виходячи з цього факту, що малі кредитівки не можуть дати своїм членам повних послуг, а тим самим не мають відповідних умовин для свого розвитку, вона вимовними фактами доказувала, що тільки централізація наших кооператив, з перетворенням всіх інших у філії головної, зрівняла б всі кооперативи в послугах, дозволила б поширити круг послуг своїм членам і всьому нашому громадянству та створила б нові умовини скорішого їх розвитку. Така розв'язка справи заощадила б нам великі суми грошей, що їх мусимо рік-річно витрачати на контролю, дублювання реклями, окреме книговедення тощо. Заощаджені таким чином суми були б зужиті на технологічні усправлення існуючих та впровадження нових кооперативних послуг, а це знову дало б нам більшу можливість успішно конкурувати на фінансовому ринку з приватним капіталом, який в останньому часі, поставивши до своїх послуг найновіші технологічні винаходи, стає щораз то більш агресивним. Нові форми співпраці наших кооператив могли б одночасно зрівноважити ці втрати в нашому житті, що їх викликали поменшання наших міських поселень та процеси асиміляційні.

Заторкнена прелеґенткою зміна ситуації в діяльності наших кооператив була успішно розвинута наступним прелегентом, п. Богданом Плешкевичем, працівником чікагської Міської Управи і викладачем проблем компютора на Іллинойському університеті, який говорив про координацію праці наших кооператив спільним компютором. Підкресливши, що фінансова політика в ЗСА з кожним роком застосовує нові форми ведення своїх фінансових операцій, він при допомозі прозірок, що ілюструють працю компютора, доказував раціональність застосування такої системи в наших кооперативах, щоб дотримати кроку на загально-американському фінансовому ринку. Референт Кред. Кооп. „Самопоміч" в Чікаго, Павло Олексюк, в подібний спосіб зілюстрував необхідність впровадження в наших кооперативах нових послуг для членів, таких, як чекові дрефти, Пенсійні Пляни ІРА і КІО тощо, які причиняться до поширення фінансової діяльности наших кооператив та заохотять молодих людей долучатись до кооперативних рядів; а Олег Сацюк, керівник Реклямового Відділу „Чікаго Трибюн", говорив про потребу плянування та поширення реклями в наших кооперативах. Цікаво буде в цьому місці підкреслити, що коли йдеться про примінення реклями, то приватні банки ЗСА витрачають на неї процентово 40 разів більше, ніж кредитові унії.

Ці доповіді викликали велике зацікавлення серед зібраних, а присутній представник української Канади, інж. О. Тарнавський, відразу запросив молодих прелегентів повторити ці доповіді для українських кооператив в Торонті. Положення натиску на технологічні і фінансові моменти у майбутньому розвитку наших кооператив в програмі цієї конференції було відповідно зрівноважене висновками представника Т-ва „Самопоміч", д-ра В. Палідвора, та організаційного референта ЦУКА, мгр В. Іващука, які говорили про унікальність наших кредитових кооператив як громадських організацій, в яких основною метою діяльности є покращування української людини, а їх фінанси вважаються тільки засобом. Намітили вони деякі нові форми співпраці наших кооператив зі своїм матірним Т-вом „Самопоміч" та іншими громадськими організаціями, а з метою систематичного поглиблювання громадсько-кооперативної свідомости нашого загалу запропонували спільне видавання Кооперативно-громадського журналу „Наш Світ". В ході програми Конференції кількома навоpатами підкреслено брак молодих сил в наших кооперативах та вказано на потребу систематичного школення наших кооперативних кадрів в майбутньому. В тій цілі ЦУКА буде пропонувати на згаданих

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

По виборах

День чи два після виборів в одній нюйоркській газеті була надрукована новинка, що в стейті Кентакі є містечко з доволі дивовижною назвою: „Демократ". Та ще дивніше, що мешканці цього містечка здавен-давна, традиційно, голосують на республіканський балот і так само голосували цього разу, — як заявив кореспондентам повітовий клерк, Чарлі Райт...

Ба!.. Якби таких „демократичних" містечок було в Америці трохи більше, то наш президент Форд не програв би виборів, а його „етнічний" дорадник, д-р Мирон Куропась, не мусів би потерпати за свою роботу в Білому Домі. Та, що й казати: знаю чимало наших реєстрованих республіканців, які, змінивши віхи, голосували цього разу за пана Картера, — тому, мовляв, що їм не сподобалась політика державного секретара, д-ра Кіссінджера. „Він досить налітався по світі за наші, тяжко запрацьовані гроші, — казали ці патріоти. — Тепер нехай літає за свій власний кошт, а як не хоче — нехай пішки ходить"!

Само собою розуміється, що ситуації не врятував ані мій, відданий за президента Форда, голос, ані тієї 112-літньої бабуні, албанського походження, з Бронксу, що її показували на телевізії. Предвічна особа, недавно отримала американське громадянство і вперше у своєму довгому житті в демократичний спосіб голосувала за...республіканського кандидата. Що ж до себе самого, то я не дуже певний, чи мій голос був зарахований, бо якось так дивно сталося, що тільки я проголосував, як „затялася" ця машинка, що голоси реєструє! Я поквапно вицофався, — як кажуть галичани, — з виборчого льокалю, щоб хтось собі не подумав, не дай, Боже, що це був саботаж з мого боку.

Ось проминуло тиждень часу після виборів, а мене далі турбує доля д-ра Мирона Куропася: що він, сиротина, зробить, коли новий президент засяде в Білому Домі?.. Чомусь-то наші люди не мають щастя ні за ґрейцар! Тільки молодий чоловік підтягнувся вгору на державній драбині, як тут тобі невдача: „Бос" програє вибори! Очевидячки, така бистра фахова людина, як доктор Куропась, у Вашінґтоні не пропаде і якусь посаду собі знайде. Вчора, на той приклад, на політичному перелазі в клюбі „Лис Микита", деякі, добре поінформовані політики говорили, що демократи залишать пана Мирона на старій роботі та й ще дадуть йому підвишку і гарний „бонус".

Ну, то й слава Богу!

Ікер

М. В.

РОДИНА ПЕТЛЮРІВ

II

Ольга Опанасівна стала Першою Панею, але вона не загордилася своїм видатним становищем. Вона лишилася такою ж скромною, лагідною і привітною жінкою-громадянкою. Становище не принесло їй погідних днів, бо часи були повні відповідальности і тривоги. Непосильна боротьба за батьківщину, а пізніше еміграція.

Спочатку Польща, Відень, а опісля Париж... На еміграції Петлюри бідували, як і всі еміґранти. Ольга Опанасівна змушена була підробляти на прожиття вишиттям, та недовго вона могла працювати, бо стала підупадати на здоров'ї і втратила поступово слух, а вишиттям попсувала очі.

Мільйони українських жінок знають, що значить бути дружиною того, кого переслідують вороги. Приїхавши до Парижу, думали, що тут уже матимуть спокій, але ворог стежив за кожним кроком невтомного Патріота. І якраз тут у Парижі 25 травня 1926 року до Ольги Опанасівни несподівано прийшло надзвичайно велике горе — трагічна смерть мужа. Головний Отаман загинув від підступної кулі большевицького агента Шварцбарта. Цей злочинний замах став трагедією всього українського народу.

Перша Пані мужньо пережила трагічну смерть мужа, а крім того мусіла боляче перетерпіти дико несправедливий вирок французького суду... Оправдали вбивцю, а знеславили праведного мученика святої ідеї. Покривджена всебічно долею, мужня жінка перенесла цей удар стійко і не заламалася, бож у неї зосталася єдина потіха, але вже хвора донечка Леся, якій було лише 15 літ. Ольга Опанасівна цілком присвятила себе опіці і доглядові Лесі. Здушила біль по втраті мужа і старалася потішати доню, яка дуже перейнялася втратою батька. Ольга Опанасівна зовсім забула про себе, бачучи, що доня, її єдина надія, гасне. Леся була батьківською улюбленицею, і сама боготворила батька. Мабуть і батько тужив за нею у засвітах, бо в день 6 листопада 1942 року Всевишній забрав до Себе красуню Лесю, яку всі, що її знали, називали земним янголом.

Як краялося серце матері, коли вона стояла над новою передчасною могилою. Леся була обожнювана не лише батьками, але і колегами університетських студій (в Гренoблі), була улюбленицею професорів і всіх, хто її знав.

Недоспані ночі і нове тяжке пережиття приспішили пані Петлюровій цілковиту втрату слуху. Це була гірка чаша терпінь: залишитись одинокою, глухою, хворою, старою, до того ще з частинно спаралізованою ногою. І от стається чудо, свідками якого рідко буваємо ми, грішні: в серце скорбної матері вливається якийсь дивний неземний спокій, ніби зісланий Всевишнім, як нагорода за пережиті нею муки. Вона з вірою в Бога перемагає все, добуває сили нести цей тяжкий Хрест, не нарікаючи ні на кого.

Ольга Опанасівна не уникає людей, а навпаки, старається допомогти і порадити потребуючим. Матеріяльні потреби у неї були мінімальні. Вона цікавиться громадським і політичним життям, а понад усім — подіями в Україні і справами визволення батьківщини...

Коли стан її здоров'я погіршив, то Ольгу Опанасівну перевезли на фарму. Думали, що свіже повітря підкріпить її здоров'я, але і це не допомогло. Хвороба прогресувала і серце не витримало, уступило перед тяжкою хворобою. Смерть перервала страждання української Першої Леді 23-го листопада 1959 року на 74 році життя. Поховано її з її найдорожчими: мужем і єдиною донею, у спільній могилі. На кладовищі „Монпарнас" у Парижі лежить особлива Родина нашої нації — Родина для багатьох із нас найсвятіша і найдорожча...

А в Торонто, рівно через 25 років по смерті Світлої Пам'яті Симона Петлюри, на початку березня 1951 року на кладовищі „Проспект" положили на вічний спочинок рідного молодшого брата Головного Отамана, полковника Олександра Васильовича Петлюру.

Олександер Петлюра обрав собі інший фах, як його старший брат: він вступив до військової школи ще за царя і став кадровим офіцером, займаючи відповідні командні становища в армії. В Першу світову війну ввесь час перебував на фронті. З вибухом революції відразу створив комітет на дивізійному обшарі для організації і відділення українців з російських полків і створення українських частин. Під час визвольних змагань зі зброєю в руках брав участь у боях: був командиром 2-го пішого загону, який врятував штаб Головного Отамана, а пізніше був командиром куреня 3-ої Залізної Дивізії. За свої заслуги підвищення до ранги полковника та став Лицарем Ордену Симона Петлюри.

Коли українська армія не встояла перед большевицькою навалою, полковник опинився в таборі інтернованих в м. Каліші, а в 1925 році був делеґований до польської армії, як інструктор для вишколу польських офіцерів. Після блискавичної німецько-польської війни св. п. полк. Олександер Петлюра опиняється в Холмі, а під час німецько-совєтської війни при першій можливості переїжджає з родиною в м. Рівне на Волині. При наближенні большевиків полковник разом з дружиною і маленьким сином залишають м. Рівне та мандрують по таборах Німеччини. Тяжка доля скитальців була для всіх однакова. В таборах полковник О. Петлюра бере активну участь в політично-громадському житті, а в 1950 році переїжджає до Канади до Грімсбі. Недовго тішився спокоєм вільної землі, бо тяжко захворів, і невблагана смерть 4-го березня 1951 року забрала його до себе. Не хотілося вірити, щоб повна життя і енергії людина так скоро залишила цей повний боротьби і страждання світ.

Полковник Олександер Петлюра залишив у смутку свою достойну дружину Ірину з дому Вітковицьких і свого одинака, сина Володимира, якому було тоді 9 років. Володимир — єдиний нащадок роду Петлюрів, і він та його мати шанобливо зберігають це прізвище. Вони обрали для себе за постійне місце перебування Гамільтон, Онт., в Канаді, куди вони принесли зі собою частину української історії. Доля не сприяла осиротілій родині, і пані Ірині довелося тяжко працювати, заробляючи на прожиття та щоб дати добру освіту синові.

В Торонті, на кладовищі „Проспект" над могилою полковника стоїть гарний символічно військовий пам'ятник. Рік-річно на Зелені Свята відправляється урочиста панахида за його світлу пам'ять і за тих, „хто іже з ним" в одній могилі. Ту могилу називають „полковницькою". А нам слід не забувати про те, що зробила для відродження України ця високопатріотична родина Петлюрів. Нехай їх життя буде прикладом і світлим дороговказом для молодшого покоління. А я прошу Всевишнього, щоб дарував нам подібних самовідданих послідовників патріотів — таких, як був Мазепа, Петлюра, в боротьбі за ідею визволення уярмленої батьківщини — України.

(Кінець)

Слово до батьків

Часи, в яких живемо, та обставини, які бачимо і розуміємо, не дуже сприятливі для виховання нашого молодого покоління, а в першу чергу для молодших дітей, які не переступили ще 10 років життя.

На кожному кроці чигають на них події, чи інші, чужі нам діти, які можуть звести наших дітей на манівці.

Тому хочемо Вам, Дорогі Батьки, пригадати, що велику допомогу у вихованні нашого молодого покоління дає Пласт. У Пласті наші діти перебувають в українській атмосфері, розмовляють рідною мовою, провадять різні гри зі своїми однолітками-товаришами та у легкій і дуже приступній формі навчаються дечого такого, що їм може придатися у їх житті. Там співають теж рідні пісні, слухають повчаючих казок та багато іншого, що є корисне у вихованні.

Треба тільки, щоб Ви, Батьки, це зрозуміли і записали своїх дітей до Пласту.

Пластова домівка знаходиться при Десятій і Дуннаннон вулицях, де очікують Вас пластові виховники, готові допомогти Вам виховати Ваших малят на свідомих українських громадян.

До Пласту приймається дітей вже від п'ятого року життя.

Сестричка

Катруся Богачевська-Гарасевич.

(Філядельфія)

Стипендійний Фонд ім. д-ра Володимира Ю. Кисілевського

Дня 30-го серпня ц.р., відійшов у вічність в Оттаві щирий український патріот і відданий дослідник - науковець українського поселення в Канаді, д-р Володимир Юліян Кисілевський.

Сл.п. Володимир Кисілевський народився 1896 р. в Коломиї, в родині Юліяна й Олени Сіменовичів - Кисілевських. Його мати Олена, відома громадська діячка, редакторка, письменниця та заслужена організаторка жіноцтва, сенаторка, перша голова СФУЖО.

Покійний у 1914 р. склав іспит зрілости і в цьому році молодий Кисілевський вступив у ряди Українських Січових Стрільців. Після Другої світової війни студіював у Відні. В 1925 р. еміґрував до Канади і працював в українській пресі. В 1932-39 роках очолив Українське Пресове Бюро в Лондоні і в цей час також студіював у Лондонському університеті. В 1940 р. вернувся з дружиною до Канади і поселився на постійно в Оттаві, тут працював зв'язковим Міністерства Народної Оборони з окремими етнічними групами. Після війни перейшов на таку працю у Міністерстві Державного секретаря, а в 1950 році у Міністерстві Горожанства і Іміґрації. В цей час д-р Кисілевський займається дослідженням слов'янських еміґраційних груп у Канаді. Спеціяльну увагу Покійний присвятив українській еміґрації та її поселенню в Канаді. Від 1949 р. був іменований професором Оттавського університету.

Д-р В. Кисілевський був членом українських і неукраїнських наукових товариств: дійсний член НТШ, УВАН, кількакратно був головою Оттавського осередку НТШ, почесний член Канадської Асоціяції Славістів, член Українських-Канадських Ветеранів.

За свою невтомну працю св.п. д-р Кисілевський одержав високі відзначення — Шевченківську медалю і Орден Канади.

В Оттаві за ініціятивою Громадського Комітету створено Стипендійний Фонд ім. В. Ю. Кисілевського, якого завданням є збирати пожертви на ту ціль та давати стипендії для студентів, які спеціялізуються в українознавчих студіях, для осягнення академічних ступенів мґра і д-ра, з їхніми розвідками про вклад українців у розбудову Канади.

Управа після прийняття Правильника зобов'язана подавати щорічно в українській пресі звідомлення про свою діяльність і поіменний спис жертводавців і складених пожертв.

Маємо надію, що численні приятелі, добрі знайомі д-ра В. Ю. Кисілевського та українське громадянство, для згадки на „Вічну Пам'ять", беззастережно відгукнеться своїми пожертвами та допоможе нам гідно вшанувати пам'ять незабутнього д-ра В. Ю. Кисілевського.

Кореспонденцію в справі „Стипендійного Фонду" проситься слати на адресу:

Dr. V.J. Kysilewskyj,
Scholarship Foundation,
158 Young St.
Ottawa, Ont., K1Y 3P9,
Canada.

Пожертви складати безпосередньо до:

Ukrainian (Ottawa) Credit Union Ltd., Acct. No. 159.
911 Carling Ave.,
Ottawa, Ont., K1Y 4E3,
Canada.

За Управу

мґр Т. Криницька
(голова)
Ю. Сальський
(секретар)

В ОБОРОНІ ВІРИ І ЦЕРКВИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

було скероване на сповільнення праці комісії. Це в повній мірі вдалося. Згідно з пресовими повідомленнями, що їх видає центр Вселенської Патріярхії в Женеві, передбачується, що Всеправославний Собор мав би відбутися в 1979 році. Чи відбудеться у тому році? Це залежить від того, чи буде Москві вигідно, щоб той Собор взагалі відбувся. Адже сама подія стала б великою атракцією й для широких мас у СССР і в підсовєтських країнах та поштовхом до дальшого там росту релігійних настроїв. Крім того, хоч „московський бльок" мав би на Соборі домінуючу числом репрезентацію (абсолютна більшість православних та їхніх помісних церков знаходиться тепер по тою бік Залізної Заслони, себто в орбіті СССР), сам терен Собору дав би меншості нагоду до пред'явлення рахунку за антирелігійну сваволю й знущаннянад віруючою людиною в СССР. Все це Москва бере під увагу. Думаю, що Москві біло б найдогідніше,коли б Вселенський Православний Собор відбувся в Москві, або по їхньому у „Третьому Римі". Дуже можливо, що саме про це Москва й мріє, бо ж ні точної дати, ні місця Собору ще не устійнено, а доба детанту, як знаємо, родюча на парадоксальні вибрики.

Нарешті відповім на питання: чи УПЦерква репрезентована в Передсоборній Комісії? Очевидно — ні. Поперше тому, що вона українська, а все, що пов'язане з українською проблемою, перебуває сьогодні поза межами зацікавлень „сильних світу цього". З черги, наша Церква вповні незалежна в своєму внутрішньому управлінні, включно з обранням собі єпископів з власної волі. В розумінні ж Московської патріярхії і попутних з нею патріярхій та митрополій підсовєтської Европи, вже це одне, на їхню думку, ставить нашу Церкву в розряд „канонічно неповноцінних". Та „найважчим" московським арґументом проти нашої Церкви було те, що існує вона під цю пору лише і виключно в діяспорі, у вільному світі, і не є залежною від будь - якої державної влади. Видно пристали на це й ті, що добирали склад Передсоборної Комісії. Згодом уже сама Комісія схвалила засаду, що право на участь у Соборі належить виключно церквам, які мають формально визнаний статус автокефалії. Наша Церква, як відомо, ще й досі користає зі статусу фактичної автокефалії, до речі, — далеко повнішої від дієї, що його мають патріярхії й митрополії Росії, Румунії, Болгарії, Чехо - Словаччини, Фінляндії та в таких країнах з комуністичним режимом, як Юґославія й Альбанія.

Як бачимо, обставини, в яких перебуває Вселенське Православіє в теперішню добу, не тільки невідрадні, але й трагічні, бож основна маса православних знайшлася в країнах поневолених безбожницькою комуністичню Москвою. Проте, це не означає, що треба йти за бажанням „московського кума" й спускатись на дно. Навпаки, зокрема коли йде про нашу церкву, яка на протязі останнього чвертьстоліття виявила найбільший спротив злу та творчу дію в усіх галузях церковного життя. Цю дію треба посилити, часом навіть поза межі існуючих спроможностей, зокрема тому, що Боже Провидіння, з волі якого існує наша Церква у вільному світі, покликало її до виконання історичної місії — відродження й оновлення Православія на Сході Европи.

До речі буде пригадати, що покійний Вселенський Патріярх Атенагорас пояснював свою далекойдучу доброзичливість до Української Православної Церкви в діяспорі його вірою в те, що місія Києва на Сході Европи ще не є скінчена.

О.Н. — Женева

Союзова родина в Ляшіні

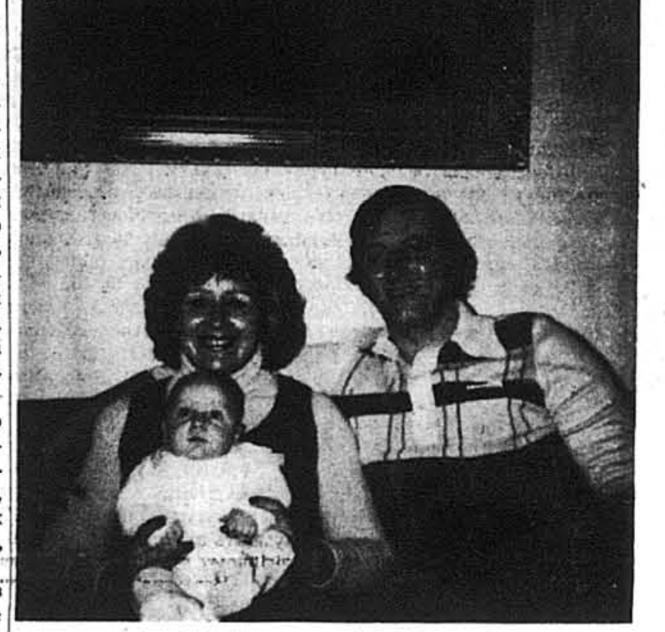
Натала Крутиголова

Анна і Петро Король належать до прикладних союзових родин, будучи в УНСоюзі від самих початків поселення в Канаді, при тому забезпечуючи в УНС й своїх дітей: синів Петра й Дмитра та дочку Ліду. Перед кількома роками їхня родина збільшилась ще двома невістками Іванкою й Славкою, які також стали членами УНСоюзу. Петро Король довгі роки є активним членом управи 465-го Відділу УНС. Недавно до їхньої родини прибув ще один наймолодший член родини — внук Андрійко, син Петра і Ярослави.

У неділю, 12-го вересня ц. р., о год. 12 вполудне відбулоіь хрищення маленького Андрійка в церкві Успенія Божої Матері в Монтреалі, де о. декан Іван Гаврилюк доконав чину хрищення в приявності численної родини та приятелів. Опісля в домі п-ва Ґубриновичів — батьків Ярослави Король, відбувся святочний обід. Під час гостини присутні обдаровували маленького Андрійка дарунками, а Анна Король зробила для маленького внука Андрійка присмну несподіванку й підписала аплікацію на забезпечення його в УНС, при тому відновляючи асекурацію в УНС для дочки Ліди. За прикладом Анни Король пішов і Антін Крутиголова й того самого дня записав у члени УНС свою внучку Наталку, дочку Ігоря і Оксани Крутиголов, і зобов'язавсь за неї платити асекураційні вкладки.

Бажаємо п-ву Король, п-ву Крутиговам і гостинним господарям п-ву Ґубриновичам доброго здоров'я й потіхи зі своїх дітей та внуків, а нашим союзовим малятам бажаємо здорового й веселого дитинства на потіху родині й добра нашої української спільноти.

Т. Мороз

Андрійко Король зі своїми батьками.

ВИСЛІД ЗБІРКИ НА ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Комітет зустрічі української громади в Денвері з головним редактором Енциклопедії Українознавства, проф. Володимиром Кубійовичем і д-ром Атанасом Фіґолем, подає вислід грошевої збірки на завершення видання ЕУ.

Жертводавці	Сума пожертви
Д-р Оксана Безручко-Росс і Софія Гаєвська	$ 550.00
Ярослав Стецюк	500.00
Василь і Ольга Хадай	200.00
(включно з передплатою на ЕУ — 100.00 дол.)	
Микола Антоненко	100.00
Марія Галун-Влак	100.00
Михайло Возьо	100.00
Богдан С. Винар	100.00
Віктор і Надія Виннич	100.00
Евгенія Клеопов	100.00
Лев Клеопов	100.00
Е. Кравчук	100.00
Степан і Олена Орищин	100.00
Евген Федаш	100.00
Любомир Р. Винар	50.00
Софія Галун	50.00
Корнель і Наталія Крупський	50.00
Орест і Ірена Прокоп	50.00
Марія Биковська	20.00
Іван і Софія Костюк	20.00
Теодосій Кропив'янський	20.00
Ростислав і Лідія Кузьмич	20.00
Марко і Ірена Рущицький	20.00
Богдан Фіґлюс	20.00
М. і М. Вілоскурський	10.00
Евген Галущак	10.00
о. Теодосій Діятелович	10.00
Мирослав Кальба	10.00
Александер Ковальчук	10.00
Андрій і Ліда Маренін	10.00
Евген Марковський	10.00
Осип Мотник	10.00
Петро Олексієнко	10.00
Петро Романишин	10.00
о. Павло Смаль	10.00
Андрій Феш	10.00
Іван Венжівський	5.00
Богдан Громик	5.00
Дмитро Дутчак	5.00
Степан Коцюба	5.00
Орест Колтунюк	5.00
Павло Лаб'як	5.00
Степан Левус	5.00
Петро Лунь	5.00
Степан Масляк	5.00
Ярослав Нижник	5.00
Олександер Світовий	5.00
Василь Черешня	5.00
Володимир Горчаківський	3.00
Олександер Звоздяк	2.00
Еміліян Канюк	2.00
Зенон Коритко	1.00
Любомир Колтунюк (закуп ЕУ	160.00
Разом зібрано	$ 2,918.00

Беручи під увагу число українців в Денвері у відношенні до зібраної суми можемо сказати, що збірка на ЕУ в Денвері належить до найбільш успішних в цілій Америці. Про саму зустріч української громади з проф. Володимиром Кубійовичем і доктором Атанасом Фіґолем була надрукована дуже похвальна стаття в 34-му числі „Свободи" (від 24-го лютого 1976 р.) п. н. „Знаменна стріча". Автор статті п. Мирон Федорів між іншим писав: „Як на малу денверську громаду, що нараховує коло 200 родин, то ця стріча в числі 100 приявних, виказала справжню національну зрілість громади та її свідомість того великого діла, що його робить проф. В. Кубійович зі своїм штабом наших учених у виданні цієї епохальної праці."

За Комітет Зустрічі:
голова — Юрій Мошинський

члени:
д-р Богдан С. Винар
Корнель Крупський
Богдан Фіґлюс

ЗБОРИ ТОВАРИСТВА ЗА ПАТРІЯРХАТ

Ню Йорк. — Заходами Управи місцевого Відділу Товариства за Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви тут в неділю, 14-го листопада ц.р. о год. 1:30 по полудні у великій залі УНДому при 2-й евеню, відбудуться збори мирян Помісної УКЦеркви й зацікавлених громадян, на яких ред. Василь Качмар виголосить інформаційну доповідь про найновіші події в цій Церкві. Після доповіді — запити і дискусія. Під час зборів відбудеться вибір делеґатів на Крайовий З'їзд Товариства, який відбудеться 20-го листопада у Філядельфії.

У Бавнд Бруку знайдено...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сцевих знавців старовини та вихователів молоді. Їхньою увагою користується також дім Фішера, що залишився у первісному вигляді. З-поміж інших будівель садиби Фішера збереглося ще дві, — одна з них використовується, як мешкальний дім. Натомість, з підозріло-невиясненої причини кілька років тому згорів третій дерев'яний (як і усі інші доми) дім, де містилася школа українознавства.

Але лише цього ювілейного року, стараннями зверхництва Церкви повелося устійнити дійсну могилу Фішера, ще раз упорядкувати місце спочинку його родини, оточити це місце металевою сіткою та вставити естетичний великий пропам'ятний напис, який сповіщає, що тут спочиває патріот Американської Революції,оповіститель Деклярації Незалежности, народжений 1697 р. Гендрик Фішер та його родина (пропам'ятна дошка згадує імена 22 членів родини Фішера). Англомовний напис на дошці сповіщає також, що цю таблицю встановили, у любовному пам'ятанні, вірні Української Православної Церкви у ЗСА з нагоди святкування двосотої річниці державної незалежности Америки.

ҐРАТУЛЯЦІЯ!

Членові ГУ ООЧСУ, ГУ СУМА та довголітньому голові КУ ТУСМ-у докторові АСКОЛЬДОВІ ЛОЗИНСЬКОМУ висловлюємо найсердечніші ґратуляції з нагоди його успішного закінчення студій на Фордгермському університеті із ступнем доктора прав, та бажаємо успіхів в його професійній, суспільно - громадській та політичній праці.

ГУ ООЧСУ

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США
з глибоким смутком повідомляє, що
4-го листопада 1976 року, на 89 році життя упокоївся

Проф. д-р ОЛЕКСАНДЕР ГРАНОВСЬКИЙ

дійсний член Української Вільної Академії Наук, видатний вчений

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ЙОМУ!

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття
Управа Академії

НАПЕРЕДОДНІ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вище Загальних Зборах в Клівленді програму використання кооперативних шкіл Американської Кооперативної Централі КЮНА, особливо кооперативного факультету Університету Медізон, Вісконсин. Велику ролю в цьому відношенні мав би сповнити створений на попередніх Загальних Зборах ЦУКА Фонд Розбудови Української Кооперації ім. проф. Іллі Витановича. Загальне поширення того фонду, який стимулював би нові форми праці, та заохочував би молодих адептів науки вибирати собі поле кооперації для своєї життьової кар'єри, було гаряче рекомендоване присутнім на залі сеньйором Українського Кооперативного Руху проф. Борисом Мартосом.

Цікаві ці проблеми, деякі вперше видвигнені на наших кооперативних конференціях, мають знайти своє відображення та практичне вирішення на Загальних Зборах в Клівленді. Всі ознаки Кооперативної Конференції в Ню Йорку вказують, що ці збори будуть багатолюдні, цікаві й продуктивні.

„Соціялізм руйнує Британію" – каже Марґарета Татчер

Лондон, Англія. — Лідер опозиційної Консервативної партії Великобританії, Марґарета Татчер, заявила на річній конвенції своєї партії, у якій взяло участь понад 5.000 делеґатів, що „соціялізм руйнує Британію" і що політика теперішнього уряду Робітничої партії „є суцільним банкрутством" і його треба усунути поки цей уряд не довів Великобританію до цілковитої руїни. Пані Татчер твердила, що уряди прем'єрів Вілсона і Каллаґана пропонують народові скрайньо - ліві програми, які в економічному відношенні „поклали на коліна Британію". Дорадники Консервативної партії не вірять, що уряд соціялістів проіснує більше як 6 місяців, а тоді до влади напевно прийдуть консервативни. Щоб рятувати ситуацію, колишній консервативний прем'єр Геролд МекМіллен пропонував створення „уряду національної єдности", до якого входили б політики і спеціялісти обох партій, бо на його думку тільки такий уряд зумів би вивести Великобританію з економічного безладдя. Однак пропозиції Мекміллена були відкинені лідерами обидвох політичних партій. Колишній прем'єр від робітничої партії, Геролд Вілсон, заявив, що він радше волів би бачити сильний консервативний уряд при владі, як коаліційний. Подібно висловився теперішній прем'єр Джеймс Каллаґан, який не бачить ані потреби, ані можливости творити такий уряд. Подібної думки є пані Марґарета Татчер — лідер Консервативної партії. Вона вважає, що такі уряди мають успіх тільки з часі великих політичних криз, як це було в часі Другої світової війни.

Москва найменувала двох генералів

Москва. — Ройтер інформує, що міністерство оборони СССР піднесло до ранґи генералів двох військовиків, які займають тепер важливі військові становища і перебувають на стратегічно важних позиціях: полковника Анатолія І. Грібкова, 57-річного військовика, який є шефом штабу держав Варшавського Пакту, і полковника Івана М. Третяка (53 роки), який недавно перебрав командування військовою округою на Далекому Сході. Обидва старшини є молодшими віком генералами, що їм міністерство доручило такі важні становища в совєтській армії. Округа ген. Івана Третяка покриває кордон між СССР і Китайською Народною Республікою, а ген. Анатолій Грібков бере участь у всіх важливих нарадах головного командування військового штабу Варшавського Пакту.

†
ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯН УЧІЯРДО, член УН-Союзу Відд. ч. 63 в Форд Сиґі, Па., помер 13-го жовтня 1976 р. на 70-му році життя. Покійний народився в Форд Сиґі, Па. Став членом УНС в 1957 році. полишив в смутку дружину Юлію. Похорон відбувся 16 жовтня на цвинтарі св. Марії в Форд Сиґі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Михаїл Турко, секр. Від.

АННА ДОНЧАК, членка УНС Відд. ч. 242 Т-ва свв. Петра і Павла в Фраквіл, Па., померла 22 жовтня 1976 р. на 78-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1947 р. Полишила в смутку 2 дочки і двох синів. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Фраквіл, Па.

Вічна Її Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО ГРЕСЬКО, член УНС Відд. ч. 286 Т-ва св. Володимира в Джерзі Сиґі, Н. Дж., помер 15 жовтня 1976 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Захід- Україні. Став членом УНСоюзу в 1923 році. Полишив в смутку сина Івана. дочку Анну, 4 внуки і одного правнука. Похорон відбувся 19 жовтня на цвинтарі Голі Кросс в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИРОН КАРБІВНИК, член УНС Відд. ч. 83 Т-ва ім. Івана Франка у Філядельфії і довголітній голова відд., помер на 51-му році життя. Покійний народився у Філядельфії. Став членом УНСоюзу в 1944 році. Полишив в смутку дружину Джені, сина Григорія, дочки Дана і Андрея, маму Теодозію, братів Івана з дружиною і синами, сестру Ольгу з мужем і дітьми та дальшу й близчу родину Похорон відбувся 22-го жовтня на цвинтарі Оклєнд у Філядельфії.

Вічна Йому Пам'ять!
Андрій Купчір, секр. Від.

ПАРАСКЕВІЯ ЯНКО, членка УНС Відд. ч. 192 Т-ва Запорожська Січ в Геркімер, Ню Йорк, померла 12-го жовтня 1976 р. на 87-му році життя. Покійна народилася на Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1927 році Полишила в смутку сина Івана, невістку та двох внуків, сестру Марію з родиною. Похорон відбувся 15-го жовтня на цвинтарі української православної Церкви в Геркімер, Н. Й.

Вічна Її Пам'ять!
Управа Відділу

МАТВІЙ БОДНАР, член УНС Відд. ч. 361 Т-ва Дністер в Н. Йорку, помер 11-го жовтня 1976 р. на 89-му році життя. Покійний народився в Стрию, Україна. Став членом УНСоюзу в 1920 році Полишив в смутку дочок, синів і родину. Похорон відбувся 14 жовтня на цвинтарі Кальварія в Квінсі, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕТРО КУШНІР, член УНС Відд. ч. 437 Т-ва Самопоміч в Рочестері, Н. Й., помер 8-го жовтня 1976 р. на 59-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УН-Союзу в 1971 році Полишив в смутку сестри Євгенія Марія, Михайлина, Люба, Ярослава і Галина, брата Осипа з рідною, шваґрів Ярослава й Івана, та сестрінки і братанки. Похорон відбувся 12 жовтня на цвинтарі Голі Сепулчер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ТИМКОВИЧ, членка УНС Відд. ч. 127 Т-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й., померла 17-го жовтня 1976 р. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1929 році. Полишила в смутку родину. Похорон відбувся 20-го жовтня на цвинтарі Голі Крос в Лаккавана, Н. Й.

Вічна Її Пам'ять!
Марія Гравус, секр. Від.

ГРИГОРІЙ ГНЕЛЮЗУБ, член УНС Від. ч. 484 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Ютика, Н. Й. року на 80-му році життя. Покійний народився в селі Топорівці, Буковина, Україна. Став членом УНСоюзу в 1958 році. Полишив в смутку дружину Розу, дочку Марію, синів Альфреда і Петра в Ютиці, брата Симона в Австрії та близчу і дальшу родину в селі Топорівці - Буковина. Похорон відбувся 21-го жовтня на цвинтарі св. Володимира в Вайсборо, Н. Й. із православної церкви Чесного Хреста в Ютиці.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Запаранюк, секр. Від.

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА Парафія св. Івана Хрестителя Сиракюзи, Н. Й. потребує
ДИРИҐЕНТА-ДЯКА.
Зголошення висилати на адресу:
ST. JOHN THE BAPTIST
Ukrainian Catholic Church
207 Tompkins St.
Syracuse, N. Y. 13204

■ РОЗШУК ■

КАЗИМИР ЗАЛУСЬКИЙ пошукує МИКОЛУ КУДЕРЯВЦЯ сина Михайла з села Молодів пов. Любачів. Він самий або хто знає де він перебуває прошу подати вістку на адресу:
Mr Bohdan Zalusky
26 Tremont St. Irvington, N.J. 07111

РОЗШУКИ
ТРЬОХ БРАТІВ:
Ярослав, Володимир, Михайло ДОЛИНСЬКИЙ з повіту Калуш, перебували після війни у Західній Европі. Хто знає про них, або знає їхню адресу просимо подати відомість для родини на адресу:
Мирон Кочан 129 Selborne Way, Moraga, California 94556
(Phone: 415 — 376-4584)